

N:o 28.

Af Herr A. Lundström: Om underdånig framställning till Kongl. Maj:t, rörande tillsättande af en komité för utredande af frågan om skogs- och landtmäterikorpsernes sammansläende samt om anvisande af medel för nämnde komités utgifter.

De arbeten, som för vinnande af Statens ändamål äro nödvändiga, böra utföras på bästa möjliga sätt, på samma gång de böra vara så ordnade, att de erfordra de minsta möjliga uppoffringar. Detta är ett axiom i teorien, som stöter vid tillämpningen på många blindskär, är underkastadt många misstag, mycken orättvisa och många onödiga uppoffringar.

Jag har kommit att göra denna reflektion vid tanken på ifrågasatt omorganisering af landtmäteriväsendet.

Vårt land har kommit till en punkt, hvarifrån man i en snar framtid kan motse obehöfligheten af en stor del af den nuvarande landtmäterikorpsen. Långt ifrån att detta är en olycka, kunna vi tvärtom vara stolta deröfver, att vi, med jämförelsevis ringa uppoffringar, för all framtid fastställt gränserna för de olika egoområdena, betryggat jordinnehafvare i okränkbar besittningsrätt af sin egendom och möjliggjort en jern och rastlös utveckling af jordens odling. Hvad rikare och folkrikare länder icke vågat för de dermed förenade dryga kostnader, det har vårt land, efter tvåhundraårigt arbete, i det närmaste redan verkställt. Detta är en eröfring i det inre, en eröfring åt ordningen, eganderätten, företagsamheten, civilisationen, som med skäl kan kallas ett jätteverk.

Men under det vi egna vårt bifall och vår beundran åt detta arbetes frukter, vore det en orättvisa att glömma dem, som varit medel för frambringandet af dessa frukter och som dessutom, utan Statens betungande, skaffat densamma en i värde till millioner Riksdaler uppgående samling kartor och handlingar. Verket är nära sin fullbordan, men hvad skall blifva af de arbetare, som utfört detsamma? Skola de öfverlemnas till glömska och armod, eller skall Staten underkasta sig alla de uppoffringar, som erfordras för afvändande af denna olycka från de flere hundra personer, hvaraf landtmäterikorpsen utgöres? Det förra vore en orättvisa, ovärdigt ett civiliseradt samhälle, det sednare ett slöseri, lika mycket med penningar som arbetskrafter. Och Staten kan bespara sig skammen och tyngden af så väl det ena som det andra. Detta sker genom att på ändamålsenligt sätt tillgodogöra sig landtmätarnes arbetskrafter.

Det finnes nemligen flerfaldiga förrättningar, som ligga landtmätaren ganska nära, men som nu utföras af andra personer. Sådana förrättningar äro t. ex. planers upprättande för vattenaftappningar, ekonomiska karteverkets arbeten, jordbruksstatistiken, skogarnes indelning och vård. Skulle icke med någon förändring i examenskurs och organisation landtmätare kunna utföra äfven sådana arbeten? Landet kan dessutom icke helt och hållet undvara landtmätare. Ännu finnas skiftesgörsmål att verkställa, ändringar i förut verkställda delningar skola framgent ifrågakomma, egoaffattningar, jordafsöndringar, hemmansklyfningar, egoutbyten, rågångsregleringar skola i all framtid taga landtmätarens biträde i anspråk, men de skola icke förekomma till sådant antal, att den nuvarande landtmäterikorpsen dermed skulle hafva jemn sysselsättning. Att deremot med landtmätarnes nuvarande arbeten sammanslå ofvannämnda förrättningar borde icke möta några synnerliga svårigheter, utan tvärtom befinnas på en gång ändamålsenligt och af Staten icke kräfva några särdeles uppoffringar. Indragning af flera styrelser, minskning i resekostnader m. m. skulle bereda besparingar, som kunde användas till aflöningar åt så stort antal tjenstemän, som för ändamålet vinnande vore erforderligt. Ett så fattigt, glest befolkadt och vidsträckt land som Sverige måste nog vara betänkt på utvägar att se förvaltningens olika grenar tillgodo utan att derföre betunga landet med alltför dryga kostnader.

Att landtmäterikorpsen erfordrar en omorganisation är icke blott uttaladt uti Riksdagens underdåniga skrivelse den 13 Maj 1868 samt Kongl. Maj:ts i anledning deraf till Kongl. Landtmäteristyrelsen aflåtna skrivelse af den 18 derpå följande Juni, utan äfven af Sveriges landtmäteriförening vid dess sammanträde af landtmätare från nästan rikets alla län den 3 och 4 sistlidne Augusti, af samma förenings komiterade uti afgifvet förslag (Bil. A) och af Kongl. Landtmäteristyrelsen uti dess underdåniga utlåtande (Bil. B).

Att skogsväsendet icke ännu blifvit fullständigt organiseradt synes af sist hållna Riksdags beslut om tillsättandet af en komité för de Norrländska skogsförhållandenas ordnande samt Kongl. Skogsstyrelsens ännu på pröfning beroende underdåniga skrivelse med utlåtande och förslag till skogsväsendets organisation, instruktion och utgiftsstat af den 29 Juni 1867 (Bil. C); och

att ekonomiska karteverks- och jordbruksstatistiska arbeten, sådana de nu utföras, icke uppfylla sitt ändamål, ådagaläggas af bemälde komiterades utredning och i öfrigt kända förhållanden.

Kongl. Landtmäteristyrelsens ofvannämnda förslag afser hufvudsakligen att landtmäterikorpsen, som nu består af 219 kommissions- och 102 vice kommissionslandtmätare, förutom förste och andre, samt de vid storskiftes- och afvittringsverken anställda landtmätare, bör reduceras genom andre landtmätaretjensternas indragning, landtmätarnes pensionerande vid tidigare, eller 60 års ålder, samt genom minskad befordran; hvarjemte styrelsen föreslår att andre landtmätarelönerna måtte under tio års tid uppdelas såsom expektansarfvoden åt ett dubbelt antal äldre kommissionslandtmätare.

Landtmäteriföreningen likasom dess komiterade föreslå deremot en utvidgad verksamhetskrets för landtmätaren genom öfvertagandet af ekonomiska karteverks- och jordbruksstatistiska arbeten, äfvensom planers upprättande för vattenledning; och komiterade föreslå derjemte att riket måtte indelas i t. ex. 200 landtmäteridistrikt, att landtmäterikorpsen småningom bör reduceras dertill, men att under tiden öfrige landtmätarne måtte, emot ersättning, sysselsättas företrädesvis med berörda jordbruksstatistiska och ekonomiska karteverksarbeten, hvilka sednare, en-

ligt komiterades åsigt och utredning, efter nuvarande bearbetningssätt, icke på 100 år skulle kunna afslutas, men med något förhöjdt anslag skulle kunna utföras på omkring femtedelen af nämnde tid, derest landtmäterikorpsen finge ombesörja utförandet. Och hafva komiterade derjemte ansett önskvärdt, att en komité blefve af Kongl. Maj:t i nåder tillsatt för omorganisationsfrågans närmare utredning. Det vid landtmäteriföreningens berörda sammanträde väckta förslag om landtmäteri- och skogsstaternas sammansläende (Bil. D) hafva komiterade "ehuru önskligt det", enligt deras åsigt, "än må hafva varit, om vid den nya organiseringen af skogsstaten en dylik förening kunde ega rum", icke vågat tillstyrka nu, sedan en särskild styrelse för skogsvården inrättats och en tjenstemannakorps därför utbildats, samt således svårigheter skulle möta för förändringen och densamma icke leda till det afsedda ändamålet: ökad sysselsättning för landtmätaren, då måhända, utom i de norra länen, föga tillökning af skogstjenstemän erfordrades.

Då likväl vid en närmare granskning af sistberörda förslag och de skäl, som därför tala, förslaget, utfördt som sig bör och måhända utan några förökade anslag, synes bereda Staten och de enskilda, skogs- och landtmäteristaterna väsendtliga fördelar, jemte det skogs- och landtmäteri-omorganisationsfrågorna i betydlig mån lösas; och då det ännu ingalunda bör vara försent att väcka fråga om en förändring i skogsväsendets organisation, helst, enligt hvad nämnt är, detsammans organisation, instruktion och utgiftsstat ännu ej äro fastställda, utan beroende på Riksdagens och Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, samt mycket dessutom äfven erfordras innan skogsfrågan blifvit lyckligt löst, ej allenast för Norrland utan äfven för öfriga delar af riket, torde de hufvudsakligaste skäl få framställas, som tala för skogs- och landtmäteristaternas sammansläende, eller åtminstone för att få frågan derom tillbörligen utredd.

Af skogsstyrelsens förenämnda utlåtande och förslag rörande skogsväsendets organisation och utgiftsstat inhemtas bland annat: att Statens årliga utgifter för skogsväsendet, med en skogsstat af 75 jägeritjenstemän och 158 skogsstyresningsmän, utgjorde för den dåvarande tiden 218,915 R:dr, hvaraf till skogsstyrelsen 17,300 R:dr, till skogsstaten 160,665, till skogsinstitutet 18,000 och till skogsskolorna 22,950 R:dr allt Riksmünt; att skogsstyrelsen föreslår en skogsstat, utom för styrelsen och läroverken, af antingen 6 öfverjägmästare, 75 jägmästare och 160 kronojägare, eller 2 skogsinspektörer, 75 jägmästare och 160 kronojägare; att utgifterna för skogsstaten samt styrelsen och läroverken dervid beräknats i förra fallet till 249,050 R:dr, och i det sednare till 244,800, inberäknadt 10,000 R:dr i ersättning för s. k. kontrollresor; att af dessa föreslagna summor skulle belöpa på sjelfva skogsstaten i förra fallet 189,000 och i sednare 184,700 R:dr, inberäknadt förenämnde 10,000 R:dr för kontrollresor; att aflöningen dervid beräknats i förra fallet efter 4,000 till 2 öfverjägmästare i Norrland, 3,000 till öfrige, 1,500 till 25 jägmästare, 1,200 till 25 yngre, 900 till 25 yngsta och 250 R:dr till 160 kronojägare, samt i sednare fallet efter 4,000 R:dr till skogsinspektörerne, samt lika belopp, som ofvan, till jägmästare och kronojägare; och att resekostnaderna beräknats, i förra fallet, efter 1,000, 750 å 500 R:dr till öfverjägmästarne, 400 R:dr till de 31 jägmästarne i de sex norra länen, 250 R:dr till de öfrige jägmästarne och 150 R:dr, inberäknadt 50 R:dr i hyresersättning, till de 92 kronojägarna i de sex norra länen, samt, i sednare fallet, efter 1,000 å 750 R:dr till skogsinspektörerne, samt lika belopp, som ofvan, åt jägmästarne och kronojägarna förutom ett särskildt anslag af 10,000 R:dr för kontrollresor.

Om skogarnes vård och indelning skulle kunna utföras med denna skogstjenstemannakorps vore mot förslaget måhända föga att anmärka, men då det måste antagas att denna skogsstat, äfven om de till lika stort antal uppgående extra

skogstjenstemän inräknas, är och förblir alltför fåtalig för att kunna fullgöra alla de åligganden, som föreskrivas i Kongl. Förordningen den 29 Juni 1866 angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket, helst deri äfven stadgas att alla boställsskogar skola undergå rationel behandling; då det äfven måste antagas att samma skogsstat är och blir ännu mera otillräcklig, om de enskilda skogarne skulle i någon mån ställas under dess vård, eller till och med om den blott på öfvertygelsens väg skulle verka för en bättre hushållning med de enskildas skogar; då deremot en mängd resekostnader uppstå och dagar för skogstjenstemännen bortgå under resor till och inom de vidsträckta revieren; hvarpå såsom exempel kan meddelas: att en del skogstjenstemäns resekostnader i Norrbotten uppgått under år 1867 ända till 1,000 å 1,200 R:dr förutom den fasta rescersättningen af 400 R:dr, samt att för skogsväsendet utbetalts, endast inom berörda län, under nämnda år omkring 40,000 R:dr, ehuru Kongl. Skogsstyrelsen i sitt förslag för detta ändamål beräknat blott 27,000 R:dr och ehuru endast 8 å 10 skogstjenstemän och 30 uppsyningsmän då voro der anställda; då det likaledes måste antagas att skogarnes ändamålsenliga skötsel kan bättre utföras och att en mängd resekostnader försvinna och resedagar inbesparas, om distrikten äro mindre än om de skola vara så vidsträckta att de, såsom på en del trakter är händelsen, innefatta ända till millioner tunnlands vidd och att månader tarvas för en resa omkring desamma; då det likaledes är klart att skogstjenstemännen icke kunna hafva tillräcklig uppsigt öfver skogs- uppsyningsmännen, när de, såsom ibland händer, bo många mil aflägsse från de skogar, hvarest egentliga afverkningarne bedrifvas och från sina underlydande skogsuppsyningsmän; då det, ehuru distrikten äro vidsträckta, likväl rätt ofta inträffar att skogstjenstemännen vissa tider af året, synnerligast sommartiden, äro ledige från tjenstegöromål såväl åt Staten som enskilda och kunde använda sin tid till andra lämpliga förrättningar, om sådana finnes; och då det fåtal af 44 skogstjenstemän, som Skogsstyrelsen föreslagit i mellersta och södra delen af riket eller i de 18 sydligare länen, omöjligen kan medhinna, som sig bör, vårda och ändamålsenligt sköta allmänna skogarne derstädes samt indelningen af de flera tusen boställsskogar, hvilka der förefinnas, så synes det ock vara antagligt att den ändamålsenliga behandling och hushållning af skogarne, som i författningen afses, icke kan vinnas, författningarne må till och med blifva huru som helst, om icke en tillräckligt stor tjenstemannakorps för ändamålet finnes, samt om ej för sådan orsak riket indelas i minst fyra gånger så många distrikt, som revier nu finnas eller till 300. Då likväl aflöningen af en sådan stor skogsstat, efter de beräkningar Skogsstyrelsen uppgjort för den korps, som nu finnes, skulle medtaga alltför stor summa eller omkring 400,000 R:dr, förutom 62,000 R:dr i resepenningar, samt omkring 75,000 R:dr till bevakningspersonalen; då, isynnerhet sedan skogarnes vård och indelning hunnit ordnas, samt sedan distrikten blifvit mindre och kunde lättare öfverses, tjenstemännens tid icke blefve oafbrutet upptagen i och för skogsskötseln utan kunde, om så vore tillåtet, användas till andra förefallande lämpliga göromål, såsom landtmäteri, afvägningar, ekonomiska karteverket samt jordbruksstatistiken m. m.; då till följd deraf bestämda aflöningar skulle kunna något nedsättas och till någon del utgå i förhållande till det nit, som egnades åt skogarne, men fyllnaden uti inkomster vinnas genom efter taxa utgående arfvode för förrättningar åt enskilde, och hvilken taxa, hvad landtmäteriförrättningar anginge, kunde nedsättas i den mån bestämda aflöningar sådant medgåfve; då landtmäteri- och skogstjenstemän innehafva och behöfva nästan enahanda kunskaper samt skulle kunna genom en mindre kurs i teoretiskt och praktiskt hänseende på kort tid inhemta hvad som

brister, helst bevis finnas derpå att ynglingar, utan att hafva tagit studentexamen, kunnat genomgå skogsinstitutet på ett år, samt att skogselever äfven utan svårigheter kunnat genomgå den kurs, som fordras för att utföra landtmäterigöromål; då det synes vara mindre välbetänkt att Staten uppdrager en ny tjänstemannakorps *skogsstaten* och låter en annan äldre korps *landtmäteristaten*, i brist af sysselsättning, borttvina, ehuru denna korps, något förändrad i afseende på organisation och efter inhemtad undervisning i skogshushållningen, skulle med lätthet, jemte de nuvarande skogstjänstemännen, kunna öfvertaga skogarnes vård och rationela behandling; då det måste blifva mera kostsamt för Staten, om landtmäterikorpsen skall i brist af sysselsättning pensioneras, såsom landtmäteristyrelsen föreslagit, än om den uppehålles genom ersättning för motsvarande arbete; då det ej torde vara för mycket begärdt, att Staten, då lämpligt arbete finnes, sysselsätter landtmäterikorpsen, helst denna korps årligen riktar general-landtmäterikonkors samlingar med betydliga renovationer, som, efter beräkning af 12 R:dr för hvarje ark kartor och 5 R:dr för hvarje ark beskrifning, uppgingo för åren 1864, 1865 och 1866 till 88,752 R:dr 20 öre R:mt årligen och således till ungefär Statens hela årliga utgift 90,000 R:dr för landtmäteristaten med dess styrelse, hvaraf följer att landtmäteriet, utom afvittnings- och storskiftesverken, egentligen icke kostat Staten någonting, utan blott de enskilda; och då för öfrigt nämnda renovationer böra ersättas af Staten, eftersom den lönlösa landtmätaren ej bör kunna dermed beskattas och den enskilde, om ersättning för renovation skall vara inbegripen i arfvodet, ej heller torde kunna åläggas betala dubbla kartor och handlingar; så synes det ock vara det ändamålsenligaste att Staten, äfven om några mindre väsendtliga tillskott skulle erfordras, tillgodogör sig de nu öfverflödiga krafterna vid landtmäterikorpsen genom att använda äfven dem för skogarnes vård och rationela behandling, samt för andra med landtmateri beslägtade göromål, och derjemte vidtager sådana åtgärder att de ynglingar, som hädanefter egna sig åt landtmateri eller skogsväsendet, må erhålla den undervisning, som erfordras för att framdeles utföra båda delarne, jemte förekommande agronomiska undersökningar. Fördenskull synes skogsinstitutet böra utbildas till ett läroverk, som kan meddela sådan undervisning, för hvilket ändamål ej mera torde erfordras än att tvänne lärare, en i agronomi och en i landtmateri tillsättas; hvaremot och då det synes öfverflödigt samt kostsamt att tvänne särskilda styrelser skola finnas, den ena för landtmateri och den andra för skogsväsendet, enär deras verksamhet är så beslägtad och enär ena styrelsen, om särskilda föredragande finnes för landtmateri och skogsväsendet, torde böra medhinna bådas göromål, helst målen vid landtmäteristyrelsen under år 1866 ej uppgingo till mera än omkring 1,700, och vid skogsstyrelsen sannolikt till ännu mindre antal, samt således sammanlagda göromålen ej uppgå till hvad en länsstyrelse har att afgöra, skogsstyrelsen synes kunna och böra indragas, när sådant utan förnärmande af någons rätt kan ske, samt dess funktioner öfvertagas af styrelsen för general-landtmäterikonkoret och landtmäteriväsendet i riket. Huruvida skogsskolorna böra bibehållas, eller om ej äfven de böra indragas till besparing af stora årliga utgifter och enär afsedda ändamålet icke synes dermed vinnas, och skogsuppsynsmännen i stället danas genom någon tids biträde hos skogstjänstemän, i likhet med hvad för landtmäterielever nu eger rum, är ock en fråga, som torde tagas i öfvervägande. Många af de skogsuppsyningsmän, som utgått från en del skogsskolor, äro, enligt hvad skogskomitén sannolikt framdeles äfven kommer att vitsorda, icke att föredraga framför vanliga redbara arbetare vid tillsynen af skogarne, utan tvärtom, emedan den bildning de tro sig hafva fått vid skogsskolorna förorsakar att de anse sig som jägeri-

tjenstemän och vida öfver den arbetande klassen, samt således icke vilja underkasta sig de mödor, som, åtminstone för en skogsuppsyningsman i Norrland vid ett nitiskt fullgörande af hans kall, äro oundvikliga, isynnerhet som hans små inkomster icke medgifva några bekvämligheter eller betjenande af andra.

Utom hvad ofvan anfördt är, tala äfven flera andra skäl för en sådan omorganisation, att skogs- och landtmäteriväsendet med agronomiska samt ekonomiska karteverks- och jordbruksstatistiska arbeten må kunna utföras af en och samma tjenstemannakorps. Af dessa skäl torde böra nämnas, att skogsstaten ofta behöfver anlita landtmäterikartorna och förr eller sednare behöfver en fullständig samling af dem, öfver åtminstone rikets allmänna skogar och boställen; att det vore för densamma och för landets befolkning mera bekvämt och ändamålsenligt, om de kartor och handlingar, som upprättas för skogsväsendet, qvarstannade i provinslandtmäterikontoren, än om, såsom nu är fallet, de skola insändas till hufvudstaden och der förblifva; att Staten, om skogskartorna förvarades i general- och provinslandtmäterikontoren, ej behöfde anskaffa hvad som i annat fall synes oundvikligt, nemligen särskilda lokaler för sådant ändamål; att skiftestaxan kunde, såsom jordegarne högeligen påkalla och för mångas bestånd oundgängligt är, något nedsättas, derest bestämda aflöningar sådant medgäfvde; att Staten icke behöfde, såsom nu är fallet, bekosta både landtmäteri- och skogstjenstemän, när det är fråga om stockfångst och andra dylika tilldelningar, utan blott en af dem; att Staten jemväl undginge bekosta agronomers resor till aflägsna trakter, ofta blott för några myrsor eller sankar trakters afvägning; att Staten icke heller behöfde utgifva de dryga resekostnader, som uppstå för ekonomiska kartearbeten genom att mätningarne skola utföras af i residensstäderna boende kartografer i stället för af på trakterna boende tjenstemän; att jordbruksstatistiska uppgifterna kunde erhållas sannolikt hvarje års slut och så fullständiga som möjligt i stället för att de nu af en del komuner icke afgifvas, samt, när de äntligen efter årtal lemnas, äro i många fall högst ofullständiga och åtminstone i en del län icke redogöra särskildt för den odlade och oodlade jordens areal; att de ekonomiska syner, som kronobetjeningen har att hålla på kronohemman och nybyggen, blefve i och genom jordbruksstatistikens fullständiga bearbetande öfverflödiga, hvarigenom resekostnader till gode män vid sådana syner äfven inbesparades; att jordbrukare och andra, som behöfde anlita ifrågavarande tjenstemän för landtmäteri-, skogs- eller andra dermed beslättrade göromål, undginge utgifva dryga resekostnader, när distrikten voro af mindre omfång och tjenstemännen bodde derinom; att Staten undginge bekosta åtskilliga inspektioner, enär provinslandtmäterikontorens föreståndare, hvartill framdeles kunde användas likaväl skogs- som landtmäteritjenstemän, kunde, emot någon förhöjd aflöning och resepenningar, men utan rätt att befatta sig med privata göromål, under resorna inom länet samtidigt inspektera skogs- och landtmäteriväsendet med hvad ifrågavarande tjenstemannakorps i öfrigt hade att utföra; att detta ingalunda förhindrade att Staten, om så syntes erforderligt, tidtals eller årligen utsände särskilde inspektörer, som, då chefen för det hela vore förhindrad, kunde hålla inspektioner för flera län under samma resa; att skogsstatens tjenstemän likasom landtmätarne finge mindre och lättsköttare distrikt, men mera omfattande sysselsättning och således blefve i tillfälle att sjelfva och genom biträden väl utföra sina befattningar och att uppdrifva sina inkomster, så att med den bestämda aflöningen deras framtid vore tryggad; och slutligen att genom denna omorganisation Staten, mot en i förhållande till nyttan ringa utgift, finge, hvad den för ändamålets ernående ej kan undvara, en öfver hela landet spridd, hvarken för stor eller för liten tjenstemannakorps,

som kunde ej allenast ombesörja de allmänna skogarnes vård och rationela behandling, insamlandet af uppgifterna för jordbruksstatistiken, samt verkställa erforderliga mätningar för ekonomiska karteverket och framgent underhålla desamma, utan äfven gå de enskilde tillhanda med råd, biträde och upplysningar i afseende på skogarnes vård och indelning, jordens ändamålsenliga afdikning och skötsel, samt egodelningar m. m.

På grund af allt detta och af hvad landtmäteriföreningens komiterade anfört och föreslagit, samt nu återopande af närlagda kalkyl (Bil. E) öfver den utgiftsstat, som för den nu ifrågasatta omorganisationen af landtmäteri- och skogs-väsendet m. m. skulle vara erforderlig, äfvensom huru denna stat kunde utgå hufvudsakligen utan några nya anslag, får jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen uti underdånig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes tillsätta en komité, bestående äfven af några landtmätare och skogstjenstemän, helst från skiljda orter af riket, för att utreda och afgifva förslag huruvida ej, med fördel för det allmänna och enskilda, skogs- och landtmäterikorpserna må kunna sammanslås, skogsstyrelsen indragas, dess funktioner öfvertagas af landtmäteristyrelsen med särskild föredragande för skogsärenden, skogsinstitutet fullkomnas till ett läroverk, som bildar tjenstemän för inträde i samma korps, riket indelas i t. ex. 300 distrikt och en landtmäteri- eller skogstjensteman tillsätts i hvarje för att utföra derinom förekommande göromål, rörande skogarnes vård och rationela behandling, skiftesverket, agronomiska undersökningar samt jordbruksstatistiska och ekonomiska karteverksarbeten.

I sammanhang härmed får jag föreslå:

att Riksdagen måtte bevilja ett förslagsanslag af 3 å 4,000 R:dr till bestridande af nödiga utgifter i och för ofvan begärda komité.

Om remiss till Stats-Utskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Axel Lundström.